

Ordning af Forholdene, troer jeg dog, at man ikke kan lægge samme Vægt paa en saadan Udtalelse, hvor der er Spørgsmaal om ældre bestaaende Retsforhold ligesom de Enkelte, hvis Interesser jo kunne være meget forskjellige fra den almindelige Anskuelse. Jeg vil ikke gaae nærmere ind paa dette Forhold, fordi ogsaa jeg gjerne vilde afvente, hvad i saa Henseende den vedkommende ærede Landsthingsmand maatte ville udtale; men jeg vil sige dette at, dersom der er Spørgsmaal om ved et saadant Tillæg med Hensyn til tidligere Forhold at give Regjeringen, Administrationen, en Ret, som den ikke har, saa vil jo netop en saadan Ret, givne Administrationen og af denne benyttet, være en Ret, tagen fra den Enkelte. Dersom der derved ikke tillades Andet, end hvad Administrationen allerede nu kan gjøre, saa er det jo overflødig; men hvis der vindes Noget ved Tillæget, ved den Bemyndigelse, der gives Administrationen til at afgjøre Noget anderledes end nu, saa er det for den Enkelte en Berøvelse af en Ret, som han efter det Bestaaende har, og dermed maa man være meget varsom. Der kan naturligvis være store Forhold, hvor det er i sin Orden, at der hugges igjennem med en almindelig Lov, og i saadanne Tilfælde kan der ikke spørges, hvorledes Loven vil ramme den Enkelte; men i de sædvanlige Forhold, i Forhold, hvor der spørges om Mit og Dit, er det naturligt for Lovgivningsmagten ikke at lade nye Regler faae Indflydelse paa ældre Tilfælde, thi det kan ikke gjøres uden at ramme de Enkelte. At Fortolkningen af den ældre Bestemmelse af 1691 er tvivlsom, kan ikke nægtes; men deraf kan ikke følge, at man, naar en Lov gives om disse Forhold, skal give denne en tilbagevirkende Kraft. Dvertimod, det har altid været anseet for uheldigt, naar man i gamle Dage opstillede en saakaldet authentisk Fortolkning, at der saa i Forbindelse dermed opstilledes den Sætning, at den skulde have tilbagevirkende Kraft. I nyere Tider betragter man det som et Fremskridt, at de Tvivl, man løser, løses for mødende Tilfælde, men at man ikke derved

afgjør de ældre Tilfælde, der, saa godt det lader sig gjøre, maae afgjøres, være sig ved Domstolene eller ved Administrationen, i Henshold til den ældre Ret, om den ogsaa er tvivlsom.

Det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) gjorde en Henskynding, imod hvilken jeg naturligvis Intet kan have at erindre. Jeg skal kun gjøre den almindelige Bemærkning, at i slige Spørgsmaal troer jeg, det vil være det Duffelige og Naturlige, at Initiativet kommer fra Færøerne selv. Eige saa lidt i denne Sag som i andre Sager, der kunne have Interesse for Færøerne, kan jeg have det Mindste imod, hvor jeg paa en skøn og forstandig Maade kan gjøre det, at hjælpe til, at Initiativet kommer frem; men i egentlig Forstand selv at tage Initiativet i Sager angaaende den Slags reent locale Forhold, troer jeg ikke, det vilde være rigtigt, om en Minister gjorde noget Forsøg paa.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning, hvorved Lovforslagets Indhold og dermed tillige dets Overgang til 3die Behandling vedtoges eenstemmigt med 40 Stemmer.

Man gik derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Forhandling af Steenolie. (1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 73 ff.)

Der var til denne Behandling af Sagen stillet følgende Ændringsforslag:

af B. Petersen og C. Ploug.

1) til § 1, 1ste Stykke:

Istedestfor Ordene i 1ste og 2den Linie: „Steenolie Hundredeelssthermometret, maa^a sættes: „Naar Steenolie (Petroleum) og andre Olier, der tjene til Belysning, give antændelige Damppe ved en lavere Varmegrad end 35 Grader efter Hundredeelssthermometret, maae de.“